

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 680/2021
22.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ксеније Булатовић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 459/2019 од 21.12.2020. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 27/21 од 18.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.06.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 459/2019 од 21.12.2020. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 27/21 од 18.03.2021. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К 459/2019 од 21.12.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца. Окривљени је обавезан да плати и то: Основном суду у Прокупљу на име паушала износ од 4.000,00 динара и Основном јавном тужилаштву у Прокупљу на име трошкова кривичног поступка износ од 22.850,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 27/21 од 18.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног, адвокат Ксенија Булатовић, због

повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеном изрећи блажу кривичну санкцију или да исте укине и предмет врати првостепеном суду, али другом већу, на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се судска одлука не може заснивати и то: на налазу и мишљењу вештака др Павла Галића од 16.03.2017. године и на налазу и мишљењу судског вештака др Драгана Томашевића од 21.07.2017. године са образложењем да овим вештачењима није претходила наредба органа поступка за вештачење, иако је чланом 117. ЗКП, прописано да орган поступка по службеној дужности или на предлог странке и браниоца одређује вештачење писаном наредбом.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости којима бранилац указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Према одредби члана 117. став 1. ЗКП, орган поступка по службеној дужности на предлог странке и браниоца одређује вештачење писаном наредбом, а ако постоји опасност од одлагања вештачење се, уз обавезу састављања службене белешке, може и усмено одредити.

По налажењу Врховног касационог суда, тачан је навод браниоца да у списима предмета нема писаних наредби органа поступка којима су одређена цитирана вештачења. Међутим, из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке др Павла Галића, као и из налаза и мишљења вештака медицинске струке др Драгана Томашевића, произлази да су вештаци поступали на основу наредбе Основног јавног тужиоца у Прокупљу, као органа поступка у тој фази поступка тако да су наведена вештачења, по оцени овога суда, и одређена у складу са одредбом члана 117. став 1. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је наводе захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП оценио као неосноване.

У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче и то да је алкометром утврђено да је окривљени имао 1,83 mg/ml алкохола у крви, иако алкометар у кривичном поступку не може представљати доказно средство, на основу кога би се са сигурношћу могао утврдити степен алкохолисаности окривљеног и као такав се није могао користити у кривичном поступку, нити се на њему могла заснивати осуђујућа пресуда, посебно када се има у виду да у конкретном случају није вршена анализа

урина окривљеног, нити је крв окривљеног анализирана у два различита времена, што је било нужно учинити да би постојао валидан доказ о алкохолемији окривљеног.

Изнетим наводима захтева, бранилац окривљеног, иако формално истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, по оцени овога суда, у суштини оспорава доказну вредност тестирања окривљеног алкотест апаратом на присуство алкохола у крви и у вези са тим и чињенични закључак суда у погледу утврђеног степена алкохолисаности окривљеног у време саобраћајне незгоде чиме правноснажну пресуду оспорава због погрешно утврђеног чињеничног стања, односно због повреде закона из члана 440. ЗКП.

Поред наведеног, бранилац у захтеву наводи и то да је првостепени суд тиме што је главни претрес на предлог јавног тужиоца одржао у одсуству окривљеног који се није одазвао на позив суда, јер се налазио у самоизолацији због контакта са особом која је ковид позитивна и у ситуацији када признање окривљеног није дато на главном претресу, повредио одредбе члана 507. и члана 508. ЗКП.

Осталим наводима захтева којима се истиче да првостепени суд није узео у обзир олакшавајуће околности на страни окривљеног, предвиђене чланом 54. и чланом 55. КЗ, које би морале имати утицај на одмеравање казне, и то околности под којима је кривично дело учињено, затим држање окривљеног после учињеног кривичног дела, да је казна затвора у трајању од четири месеца, неодговарајућа кривична санкција, по оцени овога суда, бранилац указује да суд није правилно одмерио казну, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, и тиме правноснажну пресуду оспорава због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, нити због повреде закона из члана 507, члана 508. и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић